

De huwelijksband

Gedachten over 1 Korinthe 7

Dit zevende hoofdstuk van 1 Korinthe, dat spreekt van de relaties en betrekkingen die bij ons aardse leven horen, zou als opschrift kunnen hebben: De Christelijke vrijheid, bepaald door totale afhankelijkheid van de Heer en van Zijn Woord. De apostel erkent dat de omstandigheden verschillen, dat het geoorloofd is daarmee rekening te houden en dat ieder vrij is er voor zichzelf over te oordelen. Gaat het om de dienst van de Heer, dan zou hij echter wensen dat alle mensen waren als hij. Daarom zei hij later tot Agrippa: 'Ik wenste wel van God, dat ... niet alleen gij, maar ook allen die mij heden horen, *ook zo werden als ik ben*, uitgezonderd deze boeien' (Hand. 26:29). Als het echter ging om het huwelijk of iemands roeping, lag er geen enkel kwaad in anders te handelen dan de apostel – áls het tenminste gebeurde 'in de Heer', omdat ieder 'zijn eigen genadegave van God heeft, de één deze, de ander die' (vs. 39 en vs. 7). Ongetrouwd zijn biedt grote gevaren, het huwelijk levert grote zorgen op. Iedereen moet dit voor de Heer overwegen en dan een beslissing nemen. De apostel laat de Korinthiërs, die met deze kwestie helemaal vervuld waren, geheel vrij; maar de vrouw mocht niet gescheiden worden van haar man, en de man ook niet van zijn vrouw.

Er waren echter ook minder eenvoudige verhoudingen, bijvoorbeeld die van een gelovige vrouw met een heidense echtgenoot, of van een gelovige man met een heidense vrouw (vs. 12-17). Moesten zij scheiden? Volgens de joodse wet wel, zoals we in het laatste hoofdstuk van Ezra zien, waar de Israëliet de vreemde vrouw moest wegzenden om deel te kunnen uitmaken van de heilige vergadering, het volk van de HEERE. De apostel neemt deze gedachte als uitgangspunt om aan te tonen, dat onder de heerschappij van de genade de dingen juist het tegendeel waren van die onder de wet. Een gelovige man moest niet van zijn heidense vrouw scheiden, omdat de vrouw geheiligd was door de man, en omgekeerd.

Het spreekt vanzelf dat de apostel, wanneer hij over de relatie van een gelovige met iemand uit de wereld spreekt, er geen ogenblik aan denkt dat een gelovige zo'n relatie is aangegaan ná zijn bekering. Hij veronderstelt dat de bekering van de één of de ander tijdens het huwelijk plaats gevonden heeft; hij geeft geen enkele vrijheid zich met wereldse mensen te verbinden (zie ook 2 Kor. 6:14). Omdat de ongelovige dus geheiligd is door de gelovige huwelijkspartner, zijn de kinderen die uit deze relatie voortkomen, ook heilig en maken als zodanig deel uit van het Huis van God. We moeten niet vergeten dat in al deze hoofdstukken sprake is van *het Huis van God*, en niet van het Lichaam van Christus. De kinderen zijn in een positie dat ze heilig, dat betekent afgezonderd, zijn. Dit is een uiterlijke verhouding, die

alleen betrekking heeft op de aarde. Het gaat hier niet om hun eeuwige behoudenis, maar ze worden beschouwd als mensen die deel uitmaken van het Huis van God op aarde, om te kunnen delen in alle zegeningen in dat Huis.

Andere verhoudingen in het leven

De apostel gaat nu over tot de vraag hoe de gelovigen zich moesten gedragen ten aanzien van de verschillende levensomstandigheden waarin ze op het ogenblik van hun bekering waren. Allereerst of het van belang was om als jood of als heiden geroepen te zijn. Nee, zegt Paulus, het gaat er niet om of men besneden is of niet besneden, maar om 'de onderhouding van Gods geboden' (vs. 18 en 19).

De kwestie van slavernij, die hij daarna bespreekt, is ogenschijnlijk voor ons onbelangrijk. Maar het is voor ons van groot belang. Velen zijn 'geroepen', terwijl zij zich in een afhankelijke positie bevinden. Zij hebben dan de begeerte dit juk af te schudden, en dit vormt vaak het begin van veel ellende in ons Christelijke leven. Als het slavernij betreft, zou een gelovige zich naar onze mening waarschijnlijk onmiddellijk van zulke banden moeten bevrijden. Maar de apostel, die zelf de voortvluchtige slaaf Onésimus naar Filémon terugstuurde, geeft helemaal niet de raad zich van zijn heer los te maken. De slaaf moest blijven in de roeping waarin God hem had geroepen, want hij was 'een vrijgelatene van de Heer'. Als God hem echter de middelen gaf vrij te worden, dan mocht hij met blijdschap daarvan gebruik maken. Maar iedereen moest blijven *bij God*, in de toestand waarin hij werd geroepen.

De ongehuwden

Tenslotte hadden de Korinthiërs de apostel vragen gesteld over hen die nog niet getrouwd geweest waren. Omdat hij meende ook de Geest van God te hebben, geeft hij hun als een geestelijke, gerijpte broeder enkele aanwijzingen. Hij zegt tegen hen dat hij of zij die ongetrouwd is, niet trouwen móet. Zonder een huwelijksrelatie kunnen zij veel goede werken doen, want zij hebben alleen maar *de Heer* te behagen, en dat is veel beter. Hij geeft hun deze raad, maar laat hen volkomen vrij te handelen naar de mate van hun geloof, als ze het maar doen 'in de Heer'. Hij voegt eraan toe: 'De tijd is kort'. Dat betekent: sinds het kruis leven we in een tijd waarin alles met sneltreinvaart naar het einddoel gaat. Alles gaat voorbij! Wat zal standhouden? Neem dus geen lasten op u, die u in uw leven zouden kunnen hinderen.

Wij hebben vandaag de dag nog meer reden dit te zeggen dan de apostel, want wij staan dicht voor de komst van de Heer. Zullen we dan zo veel lasten op ons nemen, zo veel relaties aangaan die daarna uiteraard zo'n grote rol moeten spelen in ons leven? Zij zullen voorbijgaan, net zoals het korte bestaan waaraan ze gebonden zijn. Welnu, laten we zijn als

ongetrouwden; laten we ons in onze wandel als gelovigen door niets laten hinderen. Ook niet door dingen die op zichzelf geoorloofd of rechtmatig schijnen. Als deze gedachte steeds in onze harten leefde, zouden we minder rekening houden met onze eigen belangen die alleen de aarde betreffen. Hoe meer onze harten met Christus vervuld zijn, des te meer zullen we met de dingen van de Heer bezig zijn, met Hem verbonden zijn, Hem dienen en aan Zijn belangen denken. We zullen eenvoudiger, gelukkiger en rustiger zijn. We zullen – in plaats van de opwindende invloed van onze omgeving te ondergaan – onze weg door de wereld in ware innerlijke rust voortzetten.

Laten we deze vermaningen van de apostel ter harte nemen, ook al geeft hij ze ons niet als bevel, of legt hij ze niet op met zijn apostolische gezag. Hij was een man met dezelfde gevoelens als wij, maar hij was toch ook op overduidelijke manier geestelijk. Laten we geopende oren hebben om te horen, en harten die bereid zijn om zich te onderwerpen aan de uitspraken van een man die zeggen kon: 'Ik meen ook Gods Geest te hebben'.

H. Rossier